Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2124/2024
11.06.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Југослав Вукајловић адвокат из ..., против тужене Социјалистичке партије Србије, Организационе јединице Општински одбор СПС Брус, чији је пуномоћник Јелена Жикић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2954/23 од 10.04.2024. године, у седници одржаној 11.06.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2954/23 од 10.04.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Брусу П1 13/2023(20) од 22.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужена да му на име минималне зараде за период од јуна 2017. године па закључно са септембром 2019. године исплати појединачне месечне износе за законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2954/23 од 10.04.2024. године преиначена је наведена првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати, на име минималне зараде за период од јуна 2017. године закључно са септембром 2019. године, појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате (тачка 1. изреке), као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.500,00 динара (тачка 2. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Ревизија тужене је дозвољена, у смислу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 - у даљем тексту: ЗПП), па је Врховни суд испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. истог закона и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос решењем Општинског комитета СКС Брус бр.76/1 од 09.06.1983. године, у Општинском комитету Савеза комуниста Србије Брус, на радном месту ... . Одлуком Општинског одбора СПС Брус од 16.07.1990. године тужиоцу је престао радни однос у Општинском комитету СКС Брус, и распоређен је на рад у Општински одбор СПС Брус почев од 01.01.1991. године, на пословима и радним задацима ... . Одлуком Општинског одбора СПС Брус од 31.12.2013. године тужилац је одјављен из ПИО Фонда Брус, са наведеним даном. Ова одлука донета је на основу дописа ГО Социјалистичке партије Србије број 0800-739/1 од 24.12.2013. године у коме је наведено да је потребно извршити одјаву запосленог из ПИО Фонда закључно са 31.12.2013. године, како би се извршила пријава ПИО на јединствени регистар. Тужена није донела одлуку о престанку радног односа тужиоцу, а након одјављивања тужиоца са обавезног социјалног осигурања тужилац је наставио да обавља исте послове у Општинском одбору тужене у Брусу, као и пре одјављивања. Дана 25.08.2020. године, тужиоцу је утврђено право на инвалидску пензију.

Тужена је као правно лице и удружење грађана постојала и у време заснивања радног односа тужиоца па и касније, и у свом делокругу рада је у спорном периоду имала организациони део – Општински одбор СПС Брус, који је организован за територију Општине Брус. Правилницима о систематизацији радних места тужене од 23.04.2003. године, 20.04.2005. и 19.09.2014. године није било предвиђено радно место тужиоца у Општинском одбору у Брусу. Међутим, и поред тога тужилац је све време, па и након одјаве из ПИО Фонда 31.12.2013. године, наставио да обавља рад на пословима за које је био радно ангажован и који су му претходним одлукама одређени као послови његовог радног места, све до пензионисања. За утужени период (јун 2017. године – септембар 2019. године) тужена није исплатила тужиоцу зараду коју потражује у висини минималне зараде.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да у спорном периоду тужилац није био у радном односу код тужене, па је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је закључио да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право када је одбио тужбени захтев, па је зато преиначио првостепену пресуду и захтев усвојио. По ставу тог суда, тужбени захтев је основан сагласно одредбама чланова 104. став 1, чланова 111. – 113. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...13/17) и члана 60. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06). Како тужена није донела одлуку о престанку радног односа тужиоца, његов радно правни статус остао је непромењен. Тужилац је и након одјаве са осигурања фактички обављао послове

радног места које је обављао и пре, због чега му за обављени рад припада накнада зараде у висини минималне зараде која му је досуђена побијаном другостепеном одлуком, крећући се у границама постављеног захтева. Статусне промене код тужене и нови начини уређења тужене као политичке партије не могу супротно Закону о раду, без спровођења предвиђене законске процедуре отказа, да доведу до престанка радног односа тужиоцу, у ком смислу тужена није пружила доказе.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда је правилна.

Неосновано се ревизијом тужене истиче битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињена пред другостепеним судом због погрешне примене правила о терету доказивања чињеница од значаја за основаност захтева тужиоца. Ово стога што је чињеницу фактичког рада тужиоца код тужене првостепени суд утврдио оценом изведених доказа, сагласно члану 8. ЗПП. Према одредби члана 231. став 1. ЗПП ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања, које према ставу 2. истог члана подразумева да странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано, односно према ставу 3. да странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано. Према томе, правило о терету доказивања представља резервно правило за утврђивање битних чињеница од значаја за одлуку о захтеву, јер суд ово правило примењује само у случају ако се на основу изведених доказа применом члана 8. ЗПП не може утврдити нека битна чињеница.

У конкретном случају, битна чињеница која се огледа у фактичком раду тужиоца у спорном периоду на пословима и радним задацима које је радио почев од 1983. године несумњиво је утврђена из исказа тужиоца и сведока ББ, члана Општинског одбора СПС од оснивања овог одбора у Брусу, који је потврдио да је тужилац био једини запослен у Општинском одбору, и то „од како постоји ова зграда у којој је сада СПС“. С обзиром на ову чињеницу, те код чињенице да тужена није донела решење о престанку радног односа тужиоца, другостепени суд је правилно закључио да је радно правни статус тужиоца остао непромењен и након одјављивања са ПИО Фонда, да је тужилац био радно ангажован код тужене на пословима који су претходним одлукама одређени и то за све време утуженог периода (до пензионисања).

Због свега наведеног, правилно је другостепени суд применио одредбе члана 111. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005 ... 75/2014), када је закључио да тужилац има право на минималну зараду, за стандардни учинак и време проведено на раду с обзиром да је радио на ... пословима на којима је радио од 1983. године, и који рад, супротно наводима ревизије, није представљао волонтерски рад нити рад на повременим и привременим пословима.

Због свега наведеног, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија

Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић